Vierde Jaer. Nr 46. Zaturdag, 14 November 1857.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nr 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven, genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 14 NOVEMBER.

Het nieuw ministerie.

Koninglyke besluiten van 9 november luiden aldus :
De ontslagen aengeboden, onder date van 31 october, door de heeren :
Burggraef Vilain XIIII, Ed. Mercier, Al. Nothomb, Luitenant-generael baron Greindl, Aug. Dumon,
Ministers van buitenlandsche zaken, van finantien, van justitie, van oorlog en van 's lands werken, zyn aenveerd.
De heer Karel Rogier, lid van de Kamer der Volksvertegenwoordigers wordt benoemd tot minister van binnenlandsche zaken.
Het ontslag aengeboden onder dagteekening van 30 october door den heer P. De Decker, zyner bediening van minister van binnenlandsche zaken, is aenveerd.
De heer Victor Tesch, lid van de Kamer der Volksvertegenwoordigers wordt benoemd tot minister van justitie.
De baron Adolphe De Vrière, gouverneur van West-Vlaenderen wordt benoemd tot minister van buitenlandsche zaken.
De heer Erère-Orban, lid van de Kamer der volksvertegenwoordigers, wordt benoemd tot minister van finantien.
De generael-major Ed. Berten, wordt benoemd tot minister van oorlog.

Opening der Kamers.

De kamers hebben zich verleden maendag om 1 uer vergaderd.
Het Senaet heeft eene korte zitting gehouden in dewelke twee nieuw gekozen senateurs den eed afgelegd hebben. M. Rogier de nieuwe ministre van binnenlandsche zaken heeft daerna lezing gegeven van een koninglyk besluit by hetwelk de zittingen der Kamers verdaegd worden. De vergadering heeft zich gescheiden onder het geroep van *Leve de Koning*!
De kamer der Volksvertegenwoordigers heeft zich op hetzelfde uer vereenigd onder voorzitterschap van M. Anspach. Op het oogenblik dat de Kamer wilde overgaen tot de goedkeuring der kiezing van M. Van Wilghen heeft M. Rogier ook aen de kamer lezing gegeven van het koninglyk besluit dat wy hooger mededeelen. M. Dumortier heeft tegen de verdaging geprotesteerd, doch hy is niet aenhoord geworden en de zitting is gesloten.

Welk zal het gevolg van dat alles zyn?
Volgens alle waerschynlykheid zullen de kamers ontbonden worden. Volgens de constitutie moeten de kiezers binnen de veertig dagen samen komen om nieuwe kiezingen te doen, en de kamers moeten binnen de twee maenden vereenigd worden. Men kan verzekerd zyn dat er tusschen den 5 en den 15 december algemeene kiezingen voor de kamers zullen plaets hebben.

Brand-reglement.

(*Zie ons laetste nummer.*)

Art. 9. De schoorsteenen zullen een mael 's jaers, gedurende de maend april, moeten geveegd worden.
Het bestuer zal evenwel, op alle andere tydstippen nogmaels het vegen der schoorsteenen kunnen bevelen indien zulks zoude noodzakelyk worden gevonden.
Aen de rekwisitien van het bestuer zal dadelyk voldaen worden.
Het bestuer zal dusdanige inspectien doen verrigten als hetzelve zal goed vinden, ten einde zich te verzekeren van de nakoming dezer voorschriften. De ingezetenen worden gehouden dezelve toe te laten.
Art. 10. De heete houtkolen zullen gedeponeerd worden op eene plaets of gebouw, afgescheiden van depots van alle brandbare stoffen. Zy zullen geenzints op de straten mogen gedeponeerd worden.
Art. 11. De broodbakkers en alle diegeene welke ten hunner woonhuize brood bakken, worden verpligt eenen bluschketel in metael te hebben om de heete houtkolen uit te dooven. Het wordt hun verboden dezelve op den zolder te deponeeren.
Het is verboden houtdroogen boven de ovens, smitsen en verdere stookplaetsen te maken, en er boven of onder hout te plaetsen.
De hout-droogen van dezen aerd alsnu bestaende zullen op de eerste rekwisitie van het bestuer, afgebroken worden.
Art. 12. Men zal geen depot van brandstoffen kunnen daerstellen dan in plaetsen afgescheiden van alle ovens, smitsen of verdere stookplaetsen.
De brandstoffen voor de dagelyksche behoeften benoodigd, zullen gedeponeerd worden op eenen afstand van ten minsten eenen meter van alle ovens, smitsen en stookplaetsen.
Art. 13. Het is verboden binnen de stad te plaetsen graen-, stroo- of hooi- myten, en aldaer zonder autorisatie depots van hout of andere brandstoffen te maken.
Buiten de stad zullen de myten nimmer kunnen daergesteld worden dan op den afstand van ten minsten honderd meters van alle gebouwen.
Art. 14. Het is verboden des nachts op de straten te laten staen karren met stroo of hooi geladen. — Deze voorwerpen zullen moeten geponeerd worden binnen geslotene plaetsen en op zoodanige wyze dat alle toegang er van belet zy.
Art. 15. Zonder voorafgaende autorisatie zal men schuren, zolders, stallen of andere gebouwen bestemd tot het leggen van strooi, hooi, voeder, hout of alle andere brandstoffen, kunnen bouwen, noch dusdanige bergplaetsen in de thans bestaende gebouwen oprigten.
Art. 16. Het is verboden by het lossen of laden van ligt brandende goederen, gedurende deze werkzaemheden, te rooken of zich van ander licht te voorzien dan van geslotene lantaernen.
Het is almede verboden te rooken in stallen, schuren, timmermans en schrynenwerkers winkels, magazynen, hooistallen of andere lokalen waer in zich brandstoffen bevinden, alsook in dezelve met licht anders dan in beslotene lantaernen te gaen, en aldaer vuer te gebruiken.
Art. 17. Het is verboden, binnen de stad, alwaer het ook zy, vuren aen te steken anders dan in de daertoe bestemde stookplaetsen, en, buiten de stad, op eenen afstand van ten minsten 100 meters der wooningen, schuren, myten of depots van ligt brandende stoffen.
Art. 18. Het is verboden binnen de stad schietgeweren te lossen, vuerpylen te werpen, vuerwerken te maken of af te steeken, alsook vreugde vuren te ontsteken.
Art. 19. Een iegelyk by welke brand mogt ontstaen, of welke eenige ontstane brand mogt ontwaren, zal gehouden zyn overluid brand te roepen en onmiddelyk de

---

HET KOORNBLOEMEN-VELD.

(*Vervolg.*)

By die woorden van Marten, wendde Margaretha zich eindelyk om. Zy had die uitmuntende trekken van eene oude vrouw, welke zekere vlaemsche schilders schynen lief te hebben.
Ik naderde haer en vroeg haer verschooning omdat ik zoo spoedig en welligt zoo onbescheiden het aenbod van haren man had aenveerd.
— O, mynheer, hervatte zy met naïve goedheid, Marten heeft zeer wel gedaen, en in zyne plaets zou ik evenzoo gehandeld hebben. Wy vreezen alleenlyk u niet te zullen kunnen behandelen, gelyk wy het wenschen.
Ik zegde haer alsdan waerom ik myne reis niet voortzette, terwyl ik myne erkentenis uitdrukte voor Marten, die zoo goed was my de geschiedenis te willen verhalen van de persoonen, waeraen hy zoo gehecht scheen,
— Al die hier zullen komen om ons of met ons over hen te spreken, zullen welkom zyn, antwoordde Margaretha.
Daerna bevool zy aen een meisje, hetwelk zich in eenen hoek der keuken onledig hield met het stoppen van dikken wollen kousen, een tafellaken en servetten te halen, en een bord meer te plaetsen.
Ik wilde my tegen die verandering in den dienst verzetten, my grondende op de reinheid der tafel om het tafellaken te weigeren. Doch de oude Margaretha drong aen, en ik moest toegeven. Zy nam alsdan eenige eijeren uit een grooten korf van gevlochten yzerdraed, brak dezelve en besloeg ze; daerna nam zy eene groote braedpan, klinkende als gepolyst stael, van den muer en in eenige oogenblikken was ons avondmael gereed.
Terwyl men zich met dit alles bezig hield, was de oude Marten op het einde der groote tafel, met het hoofd op de harde hand leunende, blyven zitten. Hy scheen te overwegen wat hy my nog te verhalen had, en de gebeurtenissen welke hy zich poogde te herinneren, gaven aen zyn gebruind en gerimpeld gelaet een bezorgd voorkomen.
Eindelyk op verzoek van Margaretha plaetsten wy ons aen tafel. De oude landbouwer at weinig, ik had byna berouw, omdat ik door myne onbescheiden nieuwsgierigheid de gewoone rust van den grysaerd gestoord had en droevige gedachten by hem had heropgewekt.
Toen wy het avondmael genomen hadden, bragt het jonge meisje alles op zyne plaets; alsdan verwyderde zy zich, met Margaretha, en Marten hervatte zyn verhael.
— In de maend april van het volgende jaer, zegde hy, zagen wy van wegen onzen jongen grondeigenaer aenkomen:
— Ik vraeg u verschooning voor myn onderbreken, doch tot hiertoe hebt gy vergeten my zynen naem te noemen.
— Men noemde hem hier M. Lieben; doch naer het schynt, was dit zyn ware naem niet. In de maend april van het volgende jaer, zeg ik, zagen wy van zynent wege een ander dienstknecht, Domingo genaemd, aenkomen met een groot rytuig, volgeladen met prachtige meubelen. In afwachting van de aenkomst zyns meesters kwam hy alles schikken.
» O! mynheer, wat al schoone dingen! Ik en Margaretha hielpen Domingo; doch wy waren steeds in bewondering. Het waren mahonihouten tafels en andere in zwart hout, met koperen teekeningen versierd, en verder een groot speeltuig met ivooren tanden, die geluid gaven als men er op drukte.
» Men plaetste overal gordynen en behangsels van alle kleuren, de eene in zyde, de andere in fluweel; de schoonste kamer was die, welke door Domingo de kamer van mevrouw werd genoemd; wy wisten toen niet waerom, dewyl M. Lieben ons nooit gezegd had, dat hy getrouwd was, en wilden Domingo niet ondervragen, het ging ons niet aen; die kamer was gansch wit en blauw vol duizende schoone dingen.
» Een twintigtal dagen later, toen alles in gereedheid gebragt was in het huis, dat destyds een waer juweel was, zagen wy eene postchees aenkomen. En dit mael was het M. Lieben zelve.
» Hy was vergezeld van eene jonge dame, welke zyne vrouw scheen te zyn. O, wat was zy schoon! Ik zie haer nog uit het rytuig slappen; zy leunde aen den eenen kant op den arm van M. Lieden, en aen den anderen kant op dien eener oude kamerier. Haer gelaet was zoo zachtaerdig, dat men vermeende de H. Maegd te zien; zy had schoon blond hair, dat langs heen hare wangen tot op hare schouders golfde, en verder groote helderblauwe oogen. Doch zy was bleek en lydend, en scheen zoo afgemat van de reis, dat het zeer deed haer te zien. Telkens dat zy iemand aen zag, was er iets in hare oogen te lezen, dat ontroering verwekte, en men voelde zich tot weenen geneigd.
» Ik en Margaretha durfden haer niet naderen, uit vrees haer te zullen stooren; M. Lieben had ons ontwaerd, en wy werden door hem geroepen, wy waren beschaemd ons te laten zien; echter naderden wy hem. Hy zegde alsdan aen zyne vrouw:
» Eliza, ziedaer vader Marten en zyne vrouw, waervan ik u gesproken heb.
« — Gy moet my reeds gezien hebben, toen ik nog zeer jong was, zegde alsdan de jonge dame aen Margaretha; want hier in dit gehucht ben ik by myne voedster Magdalena besteld geweest. »
» — Magdalena?.... maer dit was myne zuster Magdalena, die dood is, antwoordde myne vrouw.
» — Ah! het was uwe zuster, hervatte mevrouw Lieben.
» — Ik wist dat zy sedert eenige jaren overleden was. Doch, moeder Marten, dewyl wy oude kennissen zyn, zal ik u komen bezoeken zoohaest ik van de vermoejenissen der reis hersteld ben.
» Nog nimmer in myn leven had ik zulk eene zachte stem gehoord. Arm vrouwke! Zie, mynheer, zegde alsdan de grysaerd met eene uitdrukking van gelaet, hetwelk verheven was door al het gevoel, dat er op doorstraelde, ik had haer nog willen ombelzen, gelyk ik vroeger gedaen had; want toen herinnerde ik my haer zeer wel.
» Het was het kind Jesus van Magdalena, gelyk wy het